

UN CATALÀ I UN VALENCIÀ S'ATRIBUEIXEN LA PATENT DE LA XERINGA ANTICONTAGI

Una qüestió de xeringues

Dues classes de xeringues anticontagi per a drogodependents són la causa d'una forta polèmica. Els pares de l'invent, l'un català i l'altre valencià, han posat la qüestió de la patent a les mans de la justícia.

T. Català

A principis de l'any passat el meu pare es va posar malalt i venia cada dia una ATS a punxar-lo. Allò era un problema perquè es deixava les xeringues a l'habitació i havíem d'anar de seguida perquè els xiquets no les agafaren i no es punxaren amb l'agulla. Aleshores vaig pensar que seria interessant inventar una xeringa que després de ser utilitzada, l'agulla s'amagara cap a dins i no pogués punxar ningú. Em vaig posar a treballar en el tema i el 5 d'agost de 1988 la vaig patentar» —ens explica Miguel Seguí, inventor de la xeringa retràctil.

Seguí, junt amb el seu germà i un metge amic de la família, es van traslladar a Lausana i van presentar l'invent a una multinacional suïssa, que els va donar el vist-i-plau. Més tard es van posar en contacte amb una fàbrica d'Ibi, i amb una inversió de 8 milions de pessetes es van posar a fer-ne els prototips. «La notícia va fer que molts mitjans de comunicació s'interessaren pel tema i a banda de la premsa escrita va eixir un reportatge a la TV3 i més tard al programa *Buenos días de TVE*».

Al gener va apàreixer una altre inventor, Jaume Caralp, un enginyer tècnic de Sabadell que s'atribuïa la invenció de l'agulla anticontagis: «Nosaltres vam fer un estudi i vam veure que no hi havia al registre de la propietat cap patent que fes referència a una xeringa d'aquest tipus i la vam patentar. Ens van donar el número de registre 8900179 i ens va costar 84.000 pessetes».

La polèmica ha sorgit perquè hi ha dues persones que se n'atribueixen la invenció. D'una banda, Caralp diu que ell és l'únic que té l'agulla patentada perquè «el senyor valencià no ha mostrat la patent. Si no la mostra és perquè no la té». De l'altra, Miguel Seguí diu que no té per què mostrar la patent, ja que «el que pense és que s'ha de dur endavant el projecte i deixar-nos de polèmiques que no ens porten enlloc».

El que diferencia les dues xeringues és que una és automàtica i l'altra manual. Segons Jaume Caralp, la seua

RAFA GIL

DIARI DE SABADELL

A dalt, Miguel Seguí. Baix, Jaume Caralp.

agulla, «una vegada s'ha introduït tot el líquid, es recull automàticament en el cos de la xeringa, d'on és impossible treure-la si no és que trenques la xeringa completament». La de Miguel Seguí compleix les mateixes funcions, però «perquè l'agulla s'introdueix cap a dins cal pressionar lleugerament la xeringa».

Miguel Seguí diu que ha patentat també la xeringa automàtica, però que de moment és impossible de comercialitzar: «S'ha de tenir en compte que sols als hospitals espanyols s'utilitzen diàriament 5 milions de xeringues. El cost de fàbrica és de 4 pessetes i 8 amb agulla. La nostra costarà 60 cèntims més i ja resulta cara respecte als models antics. Pensa que estem parlant d'un producte que es ven molt. Per tant, incorporar el sistema automàtic comportaria un increment en el cost final de dues pessetes i això, cap seguretat social s'ho pot permetre».

Jaume Caralp ens explica que l'automatització de la xeringa és l'única garantia de la seua eficàcia «perquè sempre es pot oblidar l'usuari de pressionar la xeringa i el perill continuarà existint. Nosaltres sabem que aquest sistema és més car i que la xeringa sortirà al mercat a un preu de cent pessetes, quan es ven a 40 o 45; però ja ens hem posat en contacte amb uns laboratoris, concretament un d'americà, un de japonès i un altre de suís que estan interessats en l'invent. L'inconvenient és que l'administració haurà de subvencionar-ne el 50%».

Jaume Caralp ha intentat posar-se en contacte amb Miguel Seguí per arribar a un acord i evitar la polèmica, però l'inventor valencià no en vol saber res. Al final serà la justícia qui decidirà i done la raó al primer que la va patentar.

Els avantatges de les dues xeringues són més que evidents. Als hospitals el perill d'agafar infeccions per una punxada d'agulla és d'allò més freqüent. D'altra banda, aquests estris no havien estat mai tan de moda com ara a causa de l'aparició de la sida i perquè se sap que el principal grup de risc són els drogodependents. Amb la xeringa retràctil fins i tot els atracadors es veuran afectats i hauran de canviar l'eina de treball. □